

ДОТУЖИТЬСЯ

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

Ч. 10 (151)

ГРУДЕНЬ

1969

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія під проводом
пл. сен. Лесі Храпливої

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
140-142 Second Avenue
New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Ераст і Ромашка Мрици:	
Вірш на 150-те число „Готуйся”	2
Чемно помолюся	2
Хляп за сценою (сценка)	4
Катрусина коробка	8
Що пише Мишка-Гризиквижка?	12
Ніна Мудрик-Мриц: Чи знаєте?	14
Новацький базар	16
Скаканка	17
Віршики новачок „Горобчиків” із Філядельфії	19

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 долари, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських доларів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських доларів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських доларів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Новачка Ромашка Мриц з Торонто прислала \$ 1.70, сестричка Ляриса Музичка — \$ 2.00, Марко Мостович \$ 2.00, О. Котович, Вінніпер, \$ 1.70.

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (151)

Грудель

1969

Число „Готуйсь” за листопад цього року — це число 150. Сестричка Ніна Мриць завважила це і прислала до редакції з цієї нагоди цей малюночок, а її діти, Ромашка і Ераст прислали віршований привіт від себе та ще окремий малюнок до нього. „Готуйсь” радіє, що не забули про його уродини та щиро дякує їм усім!

Готуйсь!

Мал. Ніна Мудрик-Мрици

Читачі „Готуйся”
Ераст і Ромашка Мрици
з Торонто

„Готуйсику”, наш Любий Друже,
Вітаємо Тебе зі святом,
З подією ясною дуже,
З числом Твоїм сто п'ятдесятиім.

Усім, хто не жаліє труду,
Щоб Ти горів нам змістом
[світлим,
Хай честь і слава завжди буде,
Хай праця успіхом їм квітне!

Тебе ми завжди радо ждали,
Їдемо, й дай Боже нам діждати,
Щоб ми Тебе з числом вітали
Ще й тисяча сто п'ятдесятиім!

Чемно помолюся
Покладуся спати,
Ніжно на „добраніч”
Поцілує мати.

За вікном всю землю
Заметіль покрила.
В сніговій завії
Зашуміли крила.

То летять із неба
Янголи крилаті
І Святий Микола
До моєї хати.

Мал. сестричка Христа Баранська

Хоч і шлях далекий
І багато труду,
Та з дітей нікого
Добрий не забуде.

Коли ранком гляну
Я під подущину:
Книжка там, цукерки,
Рукавички сині!

Все порозглядаю
І клякну молитись:
— Дай, дітей всіх, Отче
Так, як Ти, любити!

ХЛЯП ЗА СЦЕНОЮ

(Кімната в пластовій домівці. З неї ведуть одні двері на сцену, другі на вулицю. На столі та на кріслах лежать одяги, що в них мають передягнутися новаци на свято в гость Святого Миколая. Тепер вони на сцені відбувають пробу до свята. Чути, як вони співають „О хто, хто Миколая любить”. ЧОРТИК ХЛЯП вбігає, розглядається, обнюхує все, прикладає вухо до дверей сцени).

ХЛЯП: О, я добре потрапив! Це новаци там, на сцені, підготовляються до свята Миколая. *(Наслухує).* Що? Вони співають: хто любить Святого Миколая? Мабуть найбільше люблю його я! Бо в Його день можна мені хоч на годинку вирватися з пекла та попустувати. От тепер я й можу докучити новацим за те, що вони цілий рік мені докучають. Подумайте: змайстрували таку машкару-коробочку, що ніби це я... *(Розглядається).* От тут вона й висить! І хто не додержує порядку на сходинах, той мусить вкинути туди грошика. Це називається, що вони „годують Хляпа”. Та коби хоч добре годували, не жаль було б! А то тепер такі порядні стали, що я весь час голодний! *(Здіймає зі стіни коробочку-гортика та калатає нею).* О, чуєте?! Тільки один грошик в середині. І якже тут з голоду не заподіяти їм якої псо-ти? Зараз треба подумати, що я їм зроблю. Щось таке, щоби їм вистава не вдалася. *(Підіймає та розглядає кожний одяг за гергою).* О, козак... стрілець... повстанець... Ну, але є щось і для мене! Правдива большевицька шапка! *(Обнюхує її та аж пчихає).* Аж пахне! *(Вдягає шапку).* О, правда, що вона дуже добре сидить на моїх рогах? *(Скидає шапку).* А, це і стрій для янгола! Хіба вони не знають, що Святий Миколай приводить завжди зі собою правдивого янгола? Ну, але коли хочуть мати штучного, то я їм послужу. *(Вдягає суконку янгола, прив'язує крила).* Тепер мене вже ніхто не пізнає! А тут ще є щось і на го-

лову! *(Вдягає золотий вінчик)*. Правда, що тепер я вже справжній янгол? Щоб лиш була... *(Оглядається)*... хто хвоста не побачив! *(Стукіт у двері. ХЛЯП солодко)*: Прошу дуже!

ЯНГОЛИК *(Входить з вулиці)*: Вітай, брате! Як це ти так швидко дістався з неба на землю?

ХЛЯП: А так... так, що дістався й кінець! Тож бачиш, що я тут!

ЯНГОЛИК: А чи не знаєш ти, чи це тут приготують чемні українські новаки свято нашому Отцю Миколасві?

ХЛЯП: Свято то вони підготують, але щоб вони були чемні, цього б я не сказав!

ЯНГОЛИК: Ойойой, а я привіз їм цілі санки дарунків. Хотів тут залишити й вибігти назустріч Святому.

ХЛЯП: Кажеш: цілі санки? А що там доброго?

ЯНГОЛИК: Все добре: цукерки, горіхи, бублики, та ще дещо... Але, видно, я не туди попав, коли ти кажеш, що тут діти нечемні.

ХЛЯП: О ні, я цього не сказав! Вони так трохи чемні, а трохи нечемні. А ти найкраще принеси це все добро сюди, щоб ще хто не забрав, а сам швидко біжи, щоб була Святий Миколай не збився з дороги!

ЯНГОЛИК: То я зараз це все принесу!

ХЛЯП: А я тобі поможу! *(Виходять і разом вносять великий кіш з дарунками)*.

ЯНГОЛИК: Посторожи тут біля них, а велика буде тобі вдяка від Чудотворця!

ХЛЯП: Добре, добре! *(Поглядає ласо на кошик)*. Тільки йди вже швидко! *(ЯНГОЛИК виходить, ХЛЯП обходить кошик кілька разів)*. Ну, добре він знав, що кому залишити! Зараз я віддячуся новакам за те, що мене так погано годували цілий рік! О, яблучко, правда, ти дуже хочеш, щоб я тебе з'їв?! *(Бере яблучко, кусає і кидає)*. Е ні, тут є щось ліпше: медяник! *(Виймає, надкусує, кидає)*. Треба швидко далі шукати! Горіхи? *(Розсипає горіхи по долівці. Химерно)*: Не люблю горіхів! Навіщо їх принесли? *(Нараз висмикує руку з коша)*. Ав! Ав, ав, вууу! *(Вие, дує на руку та скаже кругом сцени. З других дверей висуває голову НОВАК)*: Хто тут так кричить? Наш братчик казав мені попросити, щоб було тихо, бо ми не можемо... *(Помітив, що це янгол)*. Ой, пробачте, я не знав, що ви янгол!

ХЛЯП: Янгол чи не янгол, але я попик собі дуже руку! Ав, ойойой! *(Махає рукою)*.

НОВАК: Я зараз покличу братчика, щоб дав першу допомогу.
(Вибігає).

ХЛЯП: От тобі халепа! Ав, йой! Як пече! Але я не хочу бачити ніякого братчика! Я його боюся! Де б мені сховатися? (Залазить під стіл. Знадвору входить СВЯТИЙ МИКОЛАЙ, перед ним ЯНГОЛИК).

ЯНГОЛИК: Оттуди, Преподобний Отче! Тут я залишив дарунки і сторожу біля них поставив. (Побагив порозкидані ласощі). Ов, а це що?

СВ. МИКОЛАЙ: Яку ж це ти сторожу поставив? (З другої кімнати входять НОВАКИ, несуть ліки та перев'язки, за ними БРАТЧИК).

БРАТЧИК (До новаків): А де ж цей ваш янгол? (Завважив Святого Миколая). Поклін Тобі, Святий Отче! Кажуть мені новаки, що трапилося якесь лихо твоєму янголові, а пластун завжди готовий помагати!

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ: Тобі треба допомогти янголе?

ЯНГОЛИК: Ні, мені ні. Може це тому янголові, що його я залишив сторожити дарунки? Але... але де він?

НОВАКИ: Де він? (Погинають всюди шукати, витягають ХЛЯПА з-під стола).

ХЛЯП (Пищить): Ой, вважайте!

СВ. МИКОЛАЙ: О, я добре знаю, чий це голос! Це ти, Хляпе?

ХЛЯП (Покірно): Я, Отче...

СВ. МИКОЛАЙ: А що ж тобі сталося?

ХЛЯП: Я хотів перевірити, чи всі дарунки є в коші та обпik руку!

СВ. МИКОЛАЙ: Гарно ти глядів, що все понад'їдане! Але до чого ти руку обпik?

ХЛЯП (Плаксиво): Не знаю...

СВ. МИКОЛАЙ: То покажи, янголе, йому та всім, що ми привезли.

ЯНГОЛИК (Виймає з коша багато книжок).

1. НОВАК: Книжечки!

2. НОВАК: Українські книжечки!

3. НОВАК: Ми про них просили в листі до Святого!

СВ. МИКОЛАЙ: Просили і я вволив ваше прохання. (Роздає книжки). Беріть їх та читайте пильно, бо велика в них сила. Недаром же обпекли вони нечистого, мов вогнем! Будете їх читати, то й самі навчитеся всяке лихо перемагати. Не забувайте про це ніколи!

НОВАКИ (Кланяються): Не забудемо, Отче!

Заслона

Мал. юнак Павло Чарський

Що то буде у домівці!
 Ай-ай-ай!
 Загостить Святий між нами
 Миколай!

Звідтіля, де місяць сходить
 І зізда,
 Він прийде до нас на сходини
 [Гнізда.

За Святим і Братчик Янгол,
 Чортик злий...
 Дуже злий, що в нас не має
 Злих дітей.

Миколая ми приймемо
 У наш круг,
 При Святому стане Янгол,
 Добрий друг!

Дасть Святий дари багаті,
 Що приніє,
 Щоби кожен з нас завзято
 Вчився — ріє.

А за ті дари із неба
 І за труд,
 Всі „Готуйсь“! — йому гукнемо
 Грімко тут.

Поза кругом — чортик лютий,
 Що аж страх,
 Що йому ніяк не бути
 В новаках!

КАТРУСИНА КОРОБКА

Зеня дуже любить суботу. Правда, тоді треба вставати навіть раніше, як щодня до школи, але тоді жде Зеню зараз багато різних приємностей. Тоді можна, як тільки встанеш, потелефонувати до Асі та впевнитися, що вона вже не спить теж. Тоді умовляються, в кого зустрінуться. Бо щосуботи напереміну один із їх татів відвозить їх автом до міста в українську школу. Дорогою проїздять попри зоологічний город, а крім того дорога довга і є час наговоритися за весь тиждень. І школа ця інша — сама українська! А після школи біжать разом із Катрусею (бо вона теж з їх класи!) — до книгарні на розі. Бо ніколи не можна знати, чи не прийшли які нові українські книжки. Мама завжди дає Зені кілька долярів на дорогу в суботу, на випадок, якби щось нове прийшло.

Заглянувши до книгарні, всі три йдуть до Катрусі на обід, а потім швидко передягаються в однострої і біжать до домівки на новацькі сходи. А на сходинах... Ну хто ж не знає, що на сходинах завжди є щось нове й цікаве?!

І цієї суботи все було, як звичайно. Зеня з Асею милувалися всю дорогу золотими, осінніми листками на придорожніх деревах. А біля парку помахали хусточками білим ведмедям у

ставку. Знов же в школі Зенине завдання було найкраще і пані вчителька казала їй прочитати завдання всієї класи вголос.

Якийсь такий щасливий випав день, що в книгарні знайшлася і нова книжечка: „МАРУШКА-ЧЕПУРУШКА і ЛЕСЬ-ПОВІГДЕСЬ”. Зеня зараз собі її купила і ще залишилося їй навіть двадцять п'ять центів на пачечку цукерків для малого братчика Міся, що ще не ходить у школу.

А коли прибігли всі три до Катрусі, зараз побачили щось цікаве в її кімнаті. На стіні над її ліжком висіло на шнурочку, плетеному з різнобарвних ниток — **серце!** Так, правдиве серце!

Ася мусіла зараз вилізти з колінами на ліжко, щоб його докладно розглянути а навіть і торкнутися рукою. І побачила, що це два серця, викресні з картону, одно зверху і одно зі споду, і поміж ними поясок з картону, так, що разом це ніби така коробка з отвором на верху — а ніби й серце. Заглянула до середини до коробки, а там... грошики. Центи, п'ятаки, десятики, навіть чвертки щось дві були. На верху ж на серці приклеєний образок: розкрита книжка і на одній сторінці дівчинка з квіткою, на другій хлопчик скинув козацьку шапку. І обоє неначе кланяються, неначе дякують комусь

гарненько. І ще зірки та ялинки вимальовані кругом.

Зеня була не з тих, щоб у чужій хаті вилазити з колінами на ліжку. Але їй було цікаво знати, що це їй навіщо.

— Це моє передріздвяне добре діло! — пояснила Катруся. — Я складаю сюди ощадності на збірку „СЕРЦЕ І КНИЖКА”.

— Таж я бачу і серце і книжку, — знетерпеливилася Зеня, — все дуже гарно намальоване, але ти скажи мені, що це таке?

— Бо знаєш, моя мама — член прихильник ОПДЛ... — почала Катруся.

— Чого, чого? — перебила їй Зеня.

— Об'єднання Працівників Ди-

тячої Літератури, — пояснила Катруся. — А: ОПДЛ — це перші букви цих слів. І ось до мами саме прийшов поштою їх бюлетень — така собі книжечка. Десь вона тут була... Зараз вам покажу! І там власне написано, що це Об'єднання робить таку збірку на закупно книжок для українських дітей у різних країнах...

— А чому ці діти самі собі книжок не куплять? — допитувала Ася, а при цьому вигладжувала, як могла накривало на ліжку. Вона дуже налякалася, бо боялася, що накривало так і останеться пом'яте і як це годиться?

— В тому й справа, що там наші книжки такі дорогі, бо в тих країнах інші гроші: в Бразилії, в Аргентині, в Парагваю... Там оцих-о книжок і не до купишся! Якби купив такого „Побігдеся“, то вся рідня не мала б опієсла що їсти хоч з тиждень. — пояснювала Катруся, шукаючи бюлетеню між паперами на столику. — А власне, коли післати гроші до ОПДЛ, то вони вже знають, куди ці книжки треба висилати. І висилають нашим, українським школам, сиротинцям, читальням. Ось — тут у бюлетені написано, як дуже вони за ці книжечки дякують!

Катруся знайшла врешті бюлетень і Ася з Зенею рівночасно схопили його в руки, та так швидко, що... трррах! — і з верхньої сторінки зробилися на-

раз дві, що ледве теліпалися при решті книжечки.

Дівчатка дуже засоромилися, стали перепрошувати, Зеня аж сльози мала в очах, поки не прийшла на рятунок Катрусина бабуся. Вона принесла прозору ленту-самоліпку, зліпила рівенько роздерту картку та казала дівчаткам йти їсти обід, якщо не хочуть спізнитися на сходи.

Катрусина мама варила завжди на той день щось особливо добре. Та дівчатка й не дуже знали, що вони сьогодні їдять, так завзято заговорилися про це серце-коробку.

Але на сходинах таки не спізнитися! І коробка ходила з ними на ці сходинах, а бабуся взяла на той час у сховок гроші, що там були.

**
*

Коли Ася тато віз Асю й Зеню додому, було вже надвечір. Дівчатка були втомлені і вже не так голосно щибетали, як дорогою в школу ранком. Ася розглядала бюлетень, що їй позичила Катрусина мама і продумувала, яких би хитрощів ужити, щоб і її мама вписалася в ці прихильники?

А Зеня держала в руках свого новокупленого „Побігдеся“, але читати було вже затемно. Тому оперлася головою об спинку сидіння, замкнула очі і стала думати, що то треба буде написати

у ройовій хрещіці про сьогоднішні сходи:

— Ми всі оглядали серце-коробку Катрусі на збірку ощадностей „Серце і книжка”. Весь рій хоче змайструвати собі такі коробки, бо це дуже легко. Катруся показувала нам, як це робити. І кожна буде аж до Різдва збирати гроші, щоб вислати якнайбільше книжечок дітям у Подільній Америці...

Зеня ще й не додумала допису до хроніки до кінця, як задрімила. Бо авто так гарно колихало... І побачила нараз перед собою таку велику-велику відчинену книжку, а на її сторінках багато-багато українських дітей, що кланялися та дякували гарненько за найкращий різдвяний дарунок... Зеня аж усміхнулася до них крізь сон. А вони, їй у відповідь, усміхнулися ще краще.

МИ І НАШІ ДІТИ

БЮЛЕТЕНЬ
ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ІМ. ЛЕОНІДА ГЛІБОВА

З НАГОДИ
ЧЕТВЕРТОГО ДВОМІСЯЧНИКА УКРАЇНСЬКОЇ ДИТЯЧОЇ
І МОЛОДЕЧОЇ КНИЖКИ
(ДУДМК IV)

Ч. 7

Листопад-Грудень

Р. Б. 1969

А так виглядав цей бюлетень,
щє Ася з Зенею подерли...

**УВАГА! ЦЕ ВЖЕ ГРУДЕНЬ! ЧИ ВИ ВЖЕ СКЛАЛИ
ПЕРЕДПЛАТУ НА „ГОТУЙСЬ” НА 1970 РІК?!**

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге Моє Новацтво!

Правду кажучи, то не маю що писати! Я просто сиджу і жду. Я дуже не люблю ждати — але мушу. І не я одна так жду. Бо ось дзвонить телефон у моїй норі:

— Галло! Тут канцелярія Святого Миколая! Хочемо знати, чи прийшли вже до тебе, мишко, ці дві нові книжечки з Торонто?

— О, ви думаете: — „ПРИГОДИ ГОРІШКА” Ніни Мудрик-Мриц та „ЗАБАВКИ” Галини Чорнобицької? — питаю я, та встала зі своєї канапки, бо коли говориш з небесною канцелярією, то сидіти не випадає!

— Звичайно, що так! — відповідає мені з канцелярії черговий янгол. — Хочемо знати, чи є вони вже в тебе!?

— Ні, нема! — відповідаю я. — Ще не принесла їх пошта. Як лиш прийдуть, зараз потелефоную вам, дам знати...

— Добре, будь ласка! — відповідають мені звітіля. — Бо ж у тебе, мишко, хіба теж мусить бути календар і ти знавш, як близько вже свято Святого Миколая!

— Ой, хіба ж я не знаю? — відповідаю я, та вже трохи не з плачем. — Але що я вдію, коли книжечок ще не прислали?

Повісила я слухальце, сіла знов, схопила голову з журби в обидві лапки, сиджу і жду.

Аж тут: стук! стук! Ого, я вже знаю, хто це: сестричка Леся! Горенько моє! Сестричка ж не янгол, а редакторка! Ото буде мені біда!

— Слухай, мишко, — каже вона мені, — я сьогодні вже відношу грудневе число до друкарні. Хотіла б помістити в ньому хоч по одному образочкові з тих нових книжечок, що ти мені обіцяла дістати в ОПДЛ. Знаєш, коли новаки їх побачать, то зараз схочуть мати й цілі книжечки в усіх красках, а не лиш по одному маленькому чорному образочкові в журналіку! А ти казала, що це образочки дуже гарні... Де ж ти їх маєш?

— В тому й лихо, що нігде не маю! — ледве вимовила я. — Я бачила їх ще два місяці тому, коли йшли до друкарні, і досі щодночі вони мені сняться! Але щоб я їх мала тут і могла дати до друку... То так ні!

— То значить, ти не маєш книжечок і не будеш нічого цього місяця писати? — питає мене сестричка зовсім не ласкаво, а так, неначе казала б у таборі висідати з поїзду чистоти!

— Ні, сестричко, книжечок не маю, але буду мати і хочу написати, щоб новаки знали, що такі книжечки вже незабаром вийдуть та щоб взяли їх, розглянули й купили, як лиш побачать...

— Добре, — каже сестричка. — Тільки гляди мені, щоб швидко ти їх дістала!

Сіла я і от пишу. Та все наслухую. Що в небі літак: гурррр! — то я за кожен раз думаю, що це летять мої книжечки! І поміщу їх вже певно у числі за січень. Е, то буде Новий Рік вже!

А покищо — будьте здорові та весело святкуйте День Святого Миколая!

Ваша Мишка

**ХОЧЕТЕ, ЩОБ „ГОТУЙСЬ” ПРИХОДИВ ДО ВАС
У 1970 РОЦІ? НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРИНЕСТИ НА
СХОДИНИ ПЕРЕДПЛАТУ НА ЦЕЙ РІК!**

ЧИ ЗНАСТЕ...

Чи знаєте? —
У табір їздили ми влітку!
Гуляючи між зел
Вивчали кожну травку й квітку
І кликали по імені їх на світанку,
Вітаючи із добрим днем усіх шоранку.

Чи знаєте? —
Навчились ми пісень багато,
Щоб їхнім гомоном
Весь смуток із землі прогнати.
Розсіємо пісні дзвінки в усі усюди,
Щоб шастям розцвіли, щоб їм раділи люди!

Чи знаєте? —
На стійці ми стояли внічку
І місяць лиш одну
У темряві світив нам свічку!
І добирався страх в серця до нас шосили
Та ми серця відваги ключиком закрили!

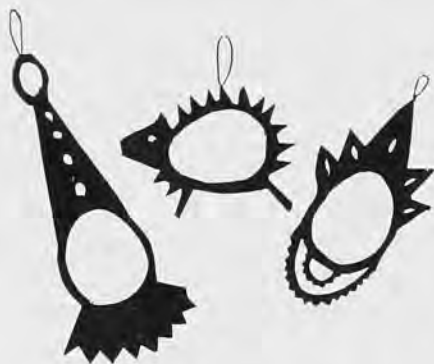

Чи знаєте? —
Ми вогники палили ясні!
Вогонь нашіпував
Слова гарячі і прекрасні.
З тих слів зібрали ми насіння Щастя й Волі,
Щоб Україні виростло суцвіттям Долі!

НОВАЦЬКИЙ БАЗАР

На базар наш все новацтво просить усіх вас, бо вже близько час різдвяний, той найкращий час. У домівці крик і гамір тут від ранку вже. Новачки йдуть з торбинками, кожна щось несе. Оля з ясчок прикраси укладає в ряд: зайчик, їжачок, князівна і смішний паяц. Христа

льок! Знов Оріся-фотографка, в неї апарат. Ось світлини: як сніжини на дахи летять. На світлинах написала ще „ВЕСЕЛИХ СВЯТ”; на Різдво картки готові, кожна центів п'ять!

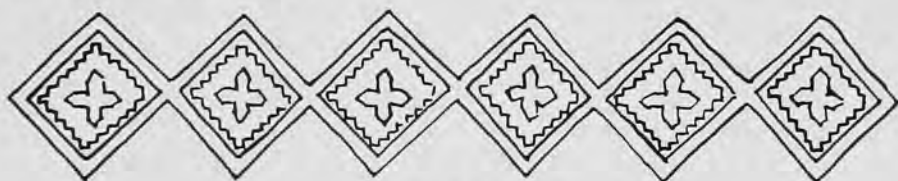
У Богданки служба зранку найважливіша є: хоч книжок тих не писала, але продає!

серденька печені з маком принесла. Мама в кухню й не пустила, бо пекла сама! Попекла при тому пальчик! Гляньте: є ще слід! В Галі — з вати дробенята і сніговий дід! У Ладусі не торбина, а такий мішок: вишивала, плела, шила одяг для ля-

Ще й вертеп по середині, візьме його хтось, хто дістане, бо щасливий, повний один льос.

Варто на базар поглянуть, хоч один лиш раз, щоб на Свята, на Різдвяні все купити в нас. Коли грошків багато заторгуєм ми, буде теж Різдвяне Свято з бідними дітьми. Їм пішлемо наші гроші у дарі від нас, і ялинка в них хороша засіє враз. Бо зробили добре діло: ми і я і ти, щоби міг малий Ісусик поміж нас прийти. Добре діло — це найкращий для Ісуса дар! Тож приходіть обов'язково всі на наш базар!

СКАКАНКА

(Новачки люблять скакати через мотузок, ти то крутять його самі, ти через мотузок, що його крутять дві інші новачки. Це гарна забава. Сказузи, новачки звизайно приговорюють, щоб скакати рівніше. Одну таку скаканку тут подаємо. Після неї всі гислять, як довго новачка буде скакати, поки „скується”, тобто зацепить ногою мотузок. Скільки разів перескожить, стільки новацьких вмілостей здобуде. Це такий жарт — але гратися весело!

**Я новачка є завзята
В мене вмілостей багато,
І давніші і нові,
Всі рядком на рукаві.
А ще більше буду мати,**

**Треба добре рахувати,
Скільки разів мотузок
Перескочу: скок, скок, скок!
Один... Два... Три...**

ТАБІР НОВАКІВ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ ТОРОНТО, „ЗОРЕПЛАВЦІ”

Наш табір почався 19 липня 1969. Наш табір називався „ЗОРЕПЛАВЦІ”. Вже від першого дня табору новаки мали точний поділ зайнятк на кожную годину. Відкриття табору розпочалося молитвою, піднесенням прапорів та „вистріленням ракети”. Відтак ми пішли до призначеного куреня та ждали наказів братчика.

Ми мали нагоду вивчати українську мову в грах. На приклад: нам казали корінь якогось слова а ми мали збудувати з нього якнайбільше слів. Рій „Іжаки” виграла цю гру. Для прикрашення таборової каплиці „Іжаки” змайстрували лямпаду. В таборі всі новаки мали нагоду змагатися в копаному м'ячі, щоб здобути чашу. Ми займалися теж легкоатлетикою, тобто: пливанням, бігами, скоками в височінь і в довжину. На день 20 липня команда табору постаралася про телевізор, щоб побачити, як аме-

риканські зореплавці осіли на місяці та збирали там різні мінерали. За три дні новаки почули, що зореплавці осіли щасливо на океані. В таборі ми сліdkували за погодою в метеорологічній станції, гляділи крізь телескоп та відчитували час на соняшному годинникові. Останнього тижня табору рої „Іжаки” й „Зубри” пішли на тринадцятимилеву прогулянку. Там ці рої приготувалися до юнацького життя в таборі. Відтак весь табір відвідав військову літакову базу в Трентоні. В таборі новаки проходили новацькі проби й здобували вмілості. Пані професор Соколик навчила нас багато пісень. Улюблена наша пісня в таборі, це був „Марш зореплавців”, що музику до нього написала вона сама.

Ми закінчили наш табір молитвою та спущенням прапорів. Ми привезли додому „орлів”, літака і різні скарби природи, залиті в прозорій плястиці.

Ярко Кордок

Мал. Ніна Мудрик-Мрия

ЯК „ІЖАКИ” ЗДОБУЛИ ЧАШУ?

Цього року в таборі „Зореплавців” відбулися змагання копаного м'яча. Табір відбувся на Пластовій Січі біля Торонто. В таборі було одинадцять роїв, а в кожному рої приблизно вісім новаків. Кожен рій брав участь у змаганнях.

Нас в рої було теж вісім. В нападі грали: Всеволод Соколик, Роман Гусаревич і Юрко Татарський. На допоміжні були: Ігор Соколик та Орест Жаровський. Оборонці були: Богдан Боголю-

баш і Ярослав Кордюк. Воріт боронив Андрій Татарський.

Кожний рій грав по одному разові з кожним іншим роєм. Ми виграли 9 гор а одна була нічия. Наші найгірші противники це були „Літуни” й „Лиси”. В усіх десятих грах ми „стрілили” 25 воріт, а дістали тільки 5.

Наш братчик Роман Боровик переживав наші гри разом з нами і завжди заохочував нас грати якнайзавзятіше. Так ми здобули 19 точок і перше місце. При останній ватрі ми дістали чашу.

Юрко і Андрій Татарські

ВІРШИКИ НОВАЧОК „ГОРОБЧИКІВ” 4-го ГНІЗДА „ПТАШАТА” У ФЛІАДЕЛЬФІ

Роксоляна Чорпіта:

ЛИСТОПАД

В листопаді трохи зимно,
В листопаді трохи тепло,
Місяць цей є кольоровий,
Ой, той місяць є чудовий.

В листопаді відлітають
Пташки, пташки відлітають,
Пташки відлітають,
Горобчиків залишають.

Наталя Білик:

Дні короткі, довгі ночі,
Зимним дощем силе в очі.
Вітер дме, як водопад,
Це ж бо місяць листопад!

Таня Німилович:

Раді наші новачки
Що на сходини прийшли,
Бо давно вони вже знали:
Касетки ліпити мали.

Бо базар підготовляють,
Несподіванки там мають!
— Просимо до нас прийти
І Пластові допомогти!

Наталія Лучанко:

Паде, паде,
І все біле...

Білі сніжинки
Падають поволеньки,
А діти маленькі
Бавляться гарненько.

Паде, паде,
І все біле...

Ой, зимненько,
Зимненько надворі.
Ох! Тепленько,
Тепленько в хаті.

Паде, паде,
І все біле...

Пластова Оселя „Київ” на
Соколі — 1968/69.

Підтабір новачок „Золоті Ворота”
Мельборн, Австралія.

Написала новачка
Груся Гаврилук — 11 років.

Збірки! Збірки!
Рано й вечір,
У таборі і на площі.
Скоро, скоро, одягайтесь,

Зараз руханка. Вставайте!
Усі сплячі ми виходим
І неєміло вправи робим.
Ідемо митись
Раз, два, три,
Час на молитву вже. Спіши!

Уляна Михальчук,
рій „Горобчики”
із Філядельфії.

ЧОРНОГОРА

Чорногора в Верховині,
В Верховині, де гуцули,
Де гуцули у Карпатах,
Наша рідна сторона.

Чорногора у Карпатах
А Карпати в Україні,
Україно! Верховино!
Моя рідна Ти одна!

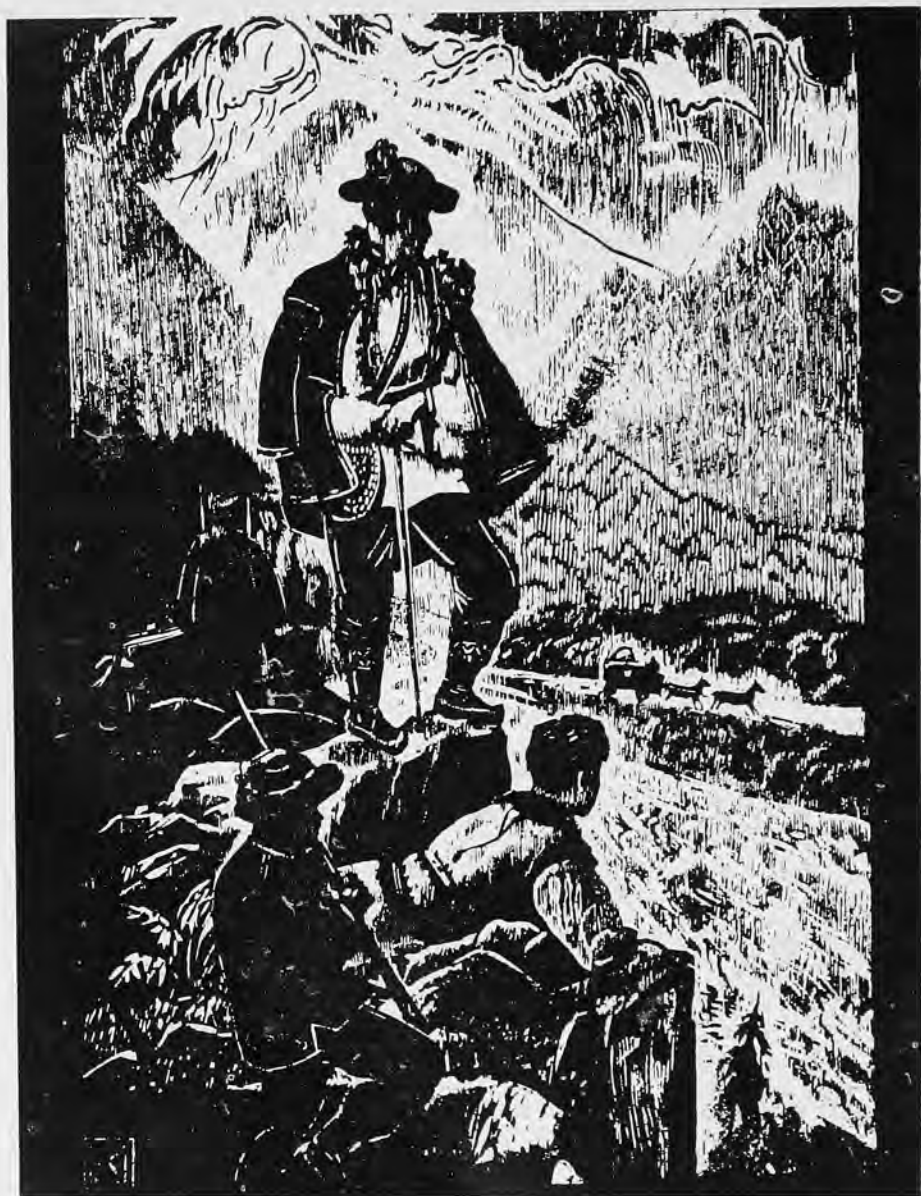
Чорногора зеленіє,
Літо чи зима...
Січові Стрільці були тут,
Безсмертна УПА.

Ти найкраща, Чорногоро,
У цілій країні,
Ти цілющу воду дала
Кожнійській дитині.

Чи то літом чи зимою
Тут переходили,
Через Тебе на Чехію
Лектуру носили.

Ми не бачили Тебе, прекрасна!
Лиш від батьків знаєм.
Нашу любов Чорногору
Сердечно вітаєм.

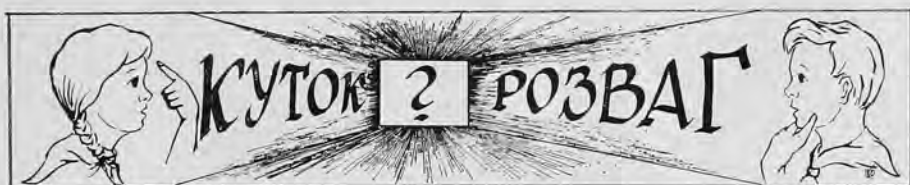

Гуцули в Черногорі — дереворит славної малярки
Олени Кульчицької.

(Чорногора — це найвище пасмо гір в українських Карпатах. Українці-гуцули що живуть в Чорногорі, називають свої гори „верховина“. У горах Карпатах билися колись українські вояки, Січові Стрільці, проти москалів (було це вже більше, як 50 років тому). В Чорногорі багато лісів, і то головно шпилькових, таких, що зеленіють літом і зимою. Тому Чорногора „звжди зеленіє“. В тих лісах збиралися двадцять п'ять років тому вояки УПА — Української Повстанської Армії, щоб боротися проти большевиків. Був час поміж світовими війнами, коли через Чорногору переходила границя поміж польською й чеською державами, але українці жили і тут і там. Під Польщею, у Львові, видавали тоді багато книжок, що заохочували до боротьби за Україну. До українців у Чехію треба було переносити потайки ці книжки (їх називали „лектура“), бо вороги були б їх не пропустили через границю.

Новачка Уляна не могла цього всього бачити, бо її тоді ще не було на світі. Але все це вичитала в книжках, чи розказали їй її батьки. І бачите, як гарно про це написала! Розпитуйте і Ви Ваших батьків, а певно почуєте багато цікавого про наше минуле!).

ХРЕСТИКІВКА

(Подав братчик Віктор Крамар)

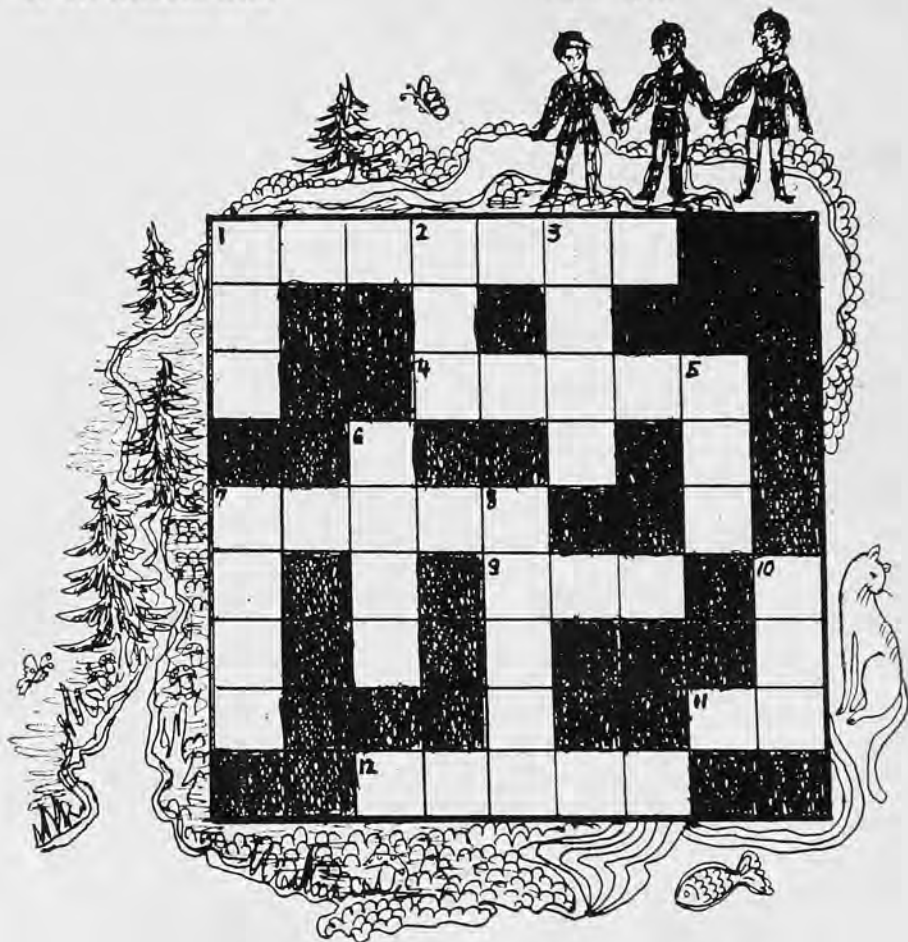
Слова поземо:

1) Так вітаються новаки.	9) Живе в воді, та не риба.
4) Хлопець, що дістав жовту хустину.	11) Кличемо, коли ми здивовані.
7) В що заміняється гусениця, поки стане метеликом?	12) Їздимо ними по снігу.

Слова доземо:

- 1) Новаки найбільше люблять її.
- 2) Перші три букви, скорочена назва нашого Уладу.
- 3) Птах, що спить весь день, а літає ніччю.
- 5) Не любить псів.
- 6) Так вітаються юнаки.
- 7) До молитви новаки уставляються у . . . .
- 8) Український танок.
- 10) Коли розділимо якусь річ на дві частині, то одна частина буде . . .

Мал. сестричка Христя Баранська

Розгадайте, ось маєте п'ятнадцять смішних голів. В кожній схована одна буква української абетки. Попробуйте, як швидко Ви знайдете ці букви?!

А ЯКІ ЦЕ БУКВИ?

(Подав братчик Ігор Стельмах)

СИПЛЕ БІЛИЙ СНІГ ЗГОРИ,
МИКОЛАЙ НЕСЕ ДАРИ,
І ГОВОРИТЬ МИКОЛАЙ:
— ПРО ДРУЗІВ НЕ ЗАБУВАЙ!
БУДЕШ СПРАВЖНЮ РАДІСТЬ МАТИ,
ЯК ДАВАТИМЕШ — НЕ БРАТИ!

БЛИЗЬКО ВЖЕ ЯЛИНКИ ЧАР:
БІДНИМ ДІТЯМ ДАЙ СВІЙ ДАР,
ПТИЦЬ, ЗВІРЯТОК НЕ ЗАБУДЬ,
ЩО ВЗИМІ ПОЖИВИ ЖДУТЬ.
ТАК НАЙКРАЩЕ ВШАНУВАТИ
ДОБРОГО СВЯТОГО СВЯТО!

І ЗГАДАЄМ В МІСЯЦЬ ЦЕЙ,
ЩО МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ,
ЩО КОЛИСЬ У ЛЬВОВІ ЖИВ,
ДУЖЕ НОВАКІВ ЛЮБИВ.
Й НИНІ З НЕБА СПОГЛЯДАЄ,
ЯК НОВАЦТВО ВИРОСТАЄ.

